

M
i
n
h

Cất cho tôi

Những
ngày xanh
nắng Hạ

BLUE BOOKS **vh** NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Xem Thêm Ebook <https://sach.nhuttrung.com>

ƯU ĐÃI THÀNH VIÊN TBooks

- ✓ Tặng 10GB lưu dữ liệu sách
- ✓ Tạo thư viện riêng bản thân
- ✓ Download Nhanh trực tiếp, không quảng cáo

ĐĂNG KÝ NGAY GIẢM 30%

Giới Thiệu Ứng Dụng Tbooks

TBooks – Ứng Dụng Giúp Bạn Download, Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện Ebook online riêng mình.

Website: Tbooks.Cloud

Ebooks Kindle tải trực tiếp: [Thư Viện Kindle](#)

List Sách Tbooks: [Link](#)

Đây Là Ứng Dụng Giúp Bạn Lưu Trữ Ebook và tạo thư viện riêng mình, Tbooks Cloud giúp các bạn dùng kindle, Android, Iphone, Windows có thể tải ebook từ internet dễ dàng, ngoài ra bạn còn có thể tạo một thư viện riêng cho mình trên ứng dụng từ nay cần gì bạn có thể tải về nhanh chóng không cần chép vào máy nặng máy, tốn pin máy đọc sách, không còn nỗi lo mất ebook vì tất cả ebook lưu trên cloud.

Ưu điểm TBooks so với App ebook, sách khác thị trường:

Xem Thêm Ebook [Https://sach.nhuttruong.com](https://sach.nhuttruong.com)

- Upload file ebook tới 100mb
- Tạo thư viện ebook cá nhân, có thể chia sẻ bạn bè.
- Kho data lớn 50.000 ebook nhiều thể loại, có thể nói kho ebook lớn nhất Việt Nam cập nhật thêm mỗi ngày
- Tải trực tiếp click là download ngay không cần chờ đợi
- Giao diện đơn giản chỉ có hiển thị bìa sách và tìm kiếm.
- Nhiều định dạng file Azw3/Epub/Pdf/Mobi phù hợp cho tất cả thiết bị
- Giao diện nhiều thiết bị điện thoại, ipad, ngay cả máy đọc sách như kindle luôn nhé, này đảm bảo chỉ Tbooks Cloud mình là thân thiện nhất theo mình biết.
- Sử dụng cloud server riêng, tự mình setup chứa ebook
- Tự động backup dữ liệu mỗi ngày tránh sự cố mất data
- Có ứng dụng cho điện thoại Android. Phiên bản web app cho ios, máy đọc sách kindle
- Tham gia group cộng đồng chia sẻ ebook hay

Link <https://www.facebook.com/groups/tbooksgroup>

M
i
n
h

Cất cho tôi

Những
ngày xanh
nắng Hạ

BLUE BOOKS **vh** NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Gặp nhau ở giao lộ tháng Năm

T

Trời bắt đầu đổ mưa lúc sáng sớm. Tôi tỉnh dậy thấy bên ngoài vẫn âm u, nghĩ rằng chưa quá bảy giờ bèn trùm chăn ngủ tiếp, tới khi tỉnh dậy một lần nữa đã là mười một giờ trưa. Coi như đi tong một ngày Chủ nhật ướt sũng nước.

Sau một hồi ngó nghiêng lục lợi khắp bếp và tủ lạnh tôi còn thấy cuộc đời buồn thảm hơn khi chẳng còn gì để ăn ngoài một củ khoai đã chuẩn bị mọc mầm. Min nằm ở cạnh giường ngoe nguẩy chiếc đuôi, ngáp những cái thật dài. Bất giác tôi chỉ muốn khụy xuống giường, trốn trong mớ chăn ấm vừa chui ra nhất quyết không chịu ra ngoài giữa trời mưa gió giông bão như thế này. Nhưng nghĩ tới cảnh tối

nay và ngày mai đi học tôi đành phải miễn cưỡng bò dậy sửa soạn đầu tóc, mặc áo mưa lết ra đường.

Tôi đi vào trung tâm thương mại, mua đồ ăn cho mình và Min. Không khí trong trung tâm thương mại luôn mang một thứ mùi rất đặc trưng mà tôi chẳng thích ngửi bao giờ, nhất là khi đang cúi bản bực bội. Tôi mua đồ thật lẹ rồi đi thang máy xuống sảnh. Đúng lúc ấy, tôi gặp cậu ta.

Cậu ta gây nhặng, trùm một cái áo hoodie màu xám mỏng, kiểu của mùa hè, đi đôi Converse màu trắng dơ hầy. Tôi sẽ không chú ý tới cậu ta, sẽ đi thẳng về nhà nếu cậu ta không lao đảo, mặt xanh lợt và dúm người về phía trước. Tôi giật mình, như thể nhìn thấy T ngày hôm đó, vội đưa tay nắm lấy tay cậu ta toan kéo lại. Bàn tay cậu ta xương xương, mồ hôi đang túa ra nhưng lạnh cóng. Tôi đỡ lấy cậu ta, đi xuống cầu thang rồi ngồi tại mấy cái ghế ở khu ăn uống. Tới khi tôi đưa cho cậu ta một ít giấy lau và gói bánh quy nhỏ, cậu ta đã bình tĩnh trở lại nhưng mặt mũi hăng còn xanh xao lác đầu từ chối gói bánh tôi đưa tới.

“Cậu có vẻ không ổn”, tôi bảo.

Cậu ta gật đầu khẽ.

“Cậu có muốn uống trà gừng không?” tôi hỏi. “Ở nhà tôi còn một ít trà, tôi không có ý xấu gì đâu, nhìn cậu như sắp ngất tới nơi ấy.”

Cậu ta vẫn cúi đầu.

Tôi diu cậu ta ra bên ngoài trung tâm thương mại, dùng cái ô quẹt quẹo vì gió tốc che chắn cho cả hai. Tôi biết là mình không nên làm điều này, tự dưng gặp một người lạ đau ốm và mời người ta về nhà mình. Trên báo mạng ngày nào cũng nhan nhản mấy vụ lừa đảo cướp bóc đọc thôi cũng đã khiếp rồi. Tôi vẫn biết phải cảnh giác đủ thứ nhưng vào khoảnh khắc gặp cậu ta tôi đã ngụy biện với bộ não đang giờ biển cảnh báo kia rằng, cậu ta giống T quá, nếu tôi không giữ cậu ta lại, cậu sẽ rời.

Min có vẻ vui khi nhìn thấy người khách lạ, chạy lại hít hít rồi quanh quẩn bên chân mái. Từ lâu rồi nó không còn hiếu động như vậy nữa, toàn uể oải một nỗi buồn mơ hồ.

Tôi để cậu trai lạ kia ngồi ở ghế, đi vào bếp pha trà gừng bỏ vào cốc sứ trắng rồi mang ra phòng khách. Cậu ta đang chăm chú nhìn mấy bức tranh treo trên tường như thể đi lạc vào một thế giới khác. Tôi đặt trà gừng lên bàn.

“Cậu cứ uống rồi nghỉ ngơi đã, tôi cần làm chút việc.”

Tôi mở laptop, gõ thêm vào trang văn bản đang dang dở. Mưa vẫn đổ từng đợt không có dấu hiệu dừng lại. Ngoài tiếng mưa và tiếng gõ phím lách cách, mọi thứ đều im lặng. Bất giác cậu trai hỏi:

“Tranh của cậu vẽ à?”

Tôi ngược mắt lên nhìn bức tranh lồng khung gỗ trước mặt, hình ảnh một người ngã vào biển cả. Khi tôi treo tấm tranh lên, T đã khẽ mỉm cười. Tôi không biết sau nụ cười dịu dàng ấy là một tâm hồn đã héo khô từ lúc nào, như cái cây lâu ngày không tắm tưới, chực chờ đổ xuống.

“Là tranh của T vẽ đấy.”

“T à? Cậu ấy là ai thế?”

“Là một người bạn của tôi, người mà tôi rất yêu quý... Cậu ấy đã ngã xuống từ tầng hai mươi bảy của chung cư. Những bức tranh, cứ như lời kêu cứu lặng im mà tôi không thể nào nghe thấy nổi.”

Cậu trai ngạc nhiên, gấn như thảng thốt. Một lúc sau cậu ta mới ngáp ngừng hỏi.

“Khi đó cậu đã làm gì?”

“Tôi ư? Khi tôi biết, người ta đã đưa cậu ấy đi rồi. Không một lời từ biệt. Tôi còn không nhớ lần cuối chúng tôi nắm tay là lúc nào. Tôi đã không cứu được cậu ấy. Tôi đứng ở chỗ cậu ấy ngã xuống suốt mấy ngày rồi về nhà viết truyện ngắn.”

“Cậu viết à?”

“Ừ, tôi từng bảo với cậu ấy mình sẽ trở thành người kể những câu chuyện tuyệt vời.”

“Vậy bây giờ trở thành rồi chứ?”

“Không, những câu chuyện của tôi đến giờ vẫn dang dở, không thể nào kết được. Còn tôi vẫn quanh quẩn mãi ở nơi cậu ấy ngã xuống, không biết làm quái gì tiếp theo với cuộc đời mình.”

Tôi ngừng lại một khoảng. Rồi không hiểu vì sao, tôi nói:

“Khi này không phải tôi giúp cậu đâu. Là tôi giúp T đó. Cậu giống T quá, nhìn cậu tôi chỉ muốn chảy nước mắt thôi.”

Cậu ta im lặng, rồi khẽ mỉm cười xoay xoay cổ sứ trắng. “Cũng có sao đâu. Tôi cũng không biết làm quái gì với cuộc đời mình.”

Mưa vẫn tí tách gõ vào mái tôn, rơi hoài, rơi mãi. Min ngơ ngác đưa mắt nhìn cậu ta, dưới ánh sáng mờ mờ trong những nỗi buồn vô hạn.

Tôi gặp lại cậu ta ở thư viện, vào buổi chiều của một hôm trời nắng. Cậu ta có vẻ tươi tỉnh hơn, chăm chú ngồi đọc tài liệu ở bàn gần cửa sổ. Giữa vô số con người đang ngồi ở đó, tôi nhận ra cậu ta ngay.

Thư viện có lẽ hơi nóng, cậu ta vừa đọc vừa ghi chú, thi thoảng lấy tay lau mồ hôi trên mặt. Cái kiểu lau ấy y hệt T. Mỗi lần vẽ mà trời nóng quá, T đều càu nhàu vì ngồi vẽ bài mà mồ hôi rớt đầy xuống mặt giấy. Tôi rời khỏi bàn mình, đi qua hai bàn khác đưa cho cậu ta tờ khăn giấy. Tôi biết hành động ấy dở hơi chết đi được, rõ ràng tôi đã đưa cho cậu ta

như muốn thể hiện ý tốt nhưng thực sự không phải vậy. Tôi luôn có cảm giác muốn làm gì đó cho cậu ta, như muốn bù đắp cho T. Cậu ta ngược lên xoa xoa đôi mắt mỏi, nhìn tôi rồi đưa tay nhận lấy.

“Có lẽ không cho tớ nhưng cảm ơn cậu.”

Tôi gật đầu, cậu ta đã biết lý do tôi làm thế, tôi giả bộ thản nhiên quay đi nhưng lòng đầy xấu hổ. Chẳng ai đáng bị đối xử để thay thế cho một người khác cả. Bất giác cậu ta gọi với theo, nhỏ như thì thầm nhưng tôi nghe rất rõ:

“Lát nữa đợi tớ về chung nhé.”

Tôi khẽ gật đầu.

Khi chúng tôi rời khỏi thư viện, trời đã dịu nắng, êm và có gió mát. Tôi với cậu ta đi dọc từ cổng trường ra bến xe buýt.

“Không ngờ bọn mình học cùng trường.”

“Ừ, tớ cũng không ngờ.”

“Tớ có cảm giác may mắn vì gặp lại cậu,” cậu ta bảo.

“Tớ không tốt như cậu nghĩ đâu.”

“Ừ, tớ cũng vậy.”

Chúng tôi chỉ trao đổi có thế rồi im lặng đợi xe. Một lát sau chiếc xe mà tôi chờ cũng tới, tôi bỏ một bên tai nghe để lên xe. Cùng khi ấy, tôi nghe thấy loáng thoáng bản nhạc

phát ra từ tai nghe của cậu ta, là bản nhạc tôi đang nghe.
Một khoảnh khắc tôi bối rối.

Tám giờ sáng Chủ nhật, tôi tỉnh dậy vì nghe tiếng gõ cửa. Min thức suốt đêm, kéo kéo tay tôi dậy. Tôi uể oải rửa mặt, tôi chỉ mới ngủ vài tiếng, những cơn mất ngủ kéo dài và mộng mị khiến tôi mệt đừ. Cậu ta đứng ngoài cửa, ngập ngừng, cầm theo một túi giấy.

“Cho cậu, thảo mộc đấy.”

“Cái này làm gì thế?”

“Uống vào buổi tối sẽ khiến cậu dễ ngủ hơn.”

“Sao cậu biết tớ bị mất ngủ?”

“Mắt cậu nói vậy mà,” cậu ta cười.

Tôi ôm túi thảo mộc trong lòng, tự dưng thấy dễ chịu. Min thấy cậu ta thì mừng lắm, rối rít nhảy chồm lên. Cậu ta xoa đầu nó, mở túi lấy mấy cái bánh quy cho nó. Cậu ta ngồi chơi với Min và đợi tôi vật lộn với chỗ đồ ăn sáng của mình. Xong xuôi cũng đã gần trưa, cậu ta hỏi có bận gì không. Tôi nghĩ về vài thứ công việc và bài tập còn dang dở trong năm giây rồi lắc đầu. Cậu ta vui vẻ bảo gần đây có một chỗ người ta giao lưu nhạc rap, hỏi tôi có muốn đi không. Tôi gật đầu, háo hức chuẩn bị.

Từ trước tới giờ, tôi không háo hức với quá nhiều thứ. Mỗi ngày gặp T, rồi đi học, làm vài dự án cộng đồng, bận rộn, thi thoảng rảnh rỗi thì ở nhà viết trong khi T vẽ. T vẽ toàn mở nhạc Yiruma còn tôi muốn nghe rap nên đành đeo tai nghe. T vẫn hay cần nhân sao tôi có thể tĩnh tâm làm việc khi nghe rap chứ. Tôi chỉ cúi đầu cười mà không nói gì thêm. Tôi không muốn cãi nhau với T, hơn ai hết cậu ấy là người tôi luôn trân quý, dù có nhiều điều khác biệt đi chăng nữa cũng không thể thay đổi chuyện tôi luôn yêu mến cậu ấy rất nhiều.

Buổi giao lưu diễn ra vui vẻ, một vài người tôi quen trong cộng đồng rap cũng có mặt khiến tôi tán gẫu thoải mái và tạm quên đi một vài chuyện không vui. Rồi buổi giao lưu, tôi và cậu ta đi dọc con đường có nhiều cây xanh, ăn kem chanh và nói chuyện linh tinh. Không biết tại sao khoảnh khắc đó, cậu ta đã không còn hình ảnh của T nữa. Tôi nhìn cậu ta không muốn trào nước mắt.

Khi sang đường, cậu ta quay lại nắm cổ tay tôi cùng đi qua. Ánh mắt cậu ta nhìn những chiếc xe hoang loạn và bàn tay cậu ta thì run run. Tới khi sang đến bên kia đường rồi, cậu ta buông tay ra nói xin lỗi, biết rằng không phải như vậy nhưng vẫn lo sợ nên đã nắm tay tôi. Tôi không hiểu ý cậu ta là gì nhưng nhìn cậu ta bất an như vậy tôi mới khẽ vỗ vai nói không sao. Cậu ta cúi đầu. Chúng tôi im lặng cho tới khi về nhà. Buổi tối, cậu ta nhắn tin bảo:

“Ngủ sớm đi nhé, mới có sức làm người kể chuyện tuyệt vời.”

Tôi nhìn lên màn hình máy tính đang lung tung lộn xộn, tắt máy, đi pha một cốc trà thảo mộc. Cốc trà tỏa mùi thơm dễ chịu, vừa uống tôi vừa nghĩ về câu chuyện đang viết dở. Đứng để ai đó rời đi.

Đêm ấy tôi ngủ yên lành không mộng mị. Cũng đã từ lâu lắm, tôi không thấy mình rơi.

Thi thoảng, cậu ta vẫn nhắn tin cho tôi vài câu như thế, nhắc tôi ngủ sớm, nhắc tôi ăn uống đủ bữa đúng giờ, nhắc tôi đừng ôm nhiều việc quá. Tôi trả lời thành thật tôi vẫn ổn, dù có chuyện gì đi nữa tôi cũng không sao đâu. Cậu ta im lặng, một lúc lâu sau mới nhắn lại.

“Tớ biết cậu là người như vậy, cũng biết cậu không cần những lời thế này nhưng không sao ngăn nổi việc này lại.”

Tôi để màn hình như thế, nhìn chăm chăm vào những dòng tin nhắn không sao lý giải nổi, những điều đang diễn ra bên trong tôi và cậu ta.

Một buổi sáng, cậu ta rủ tôi ra hội sách. Tháng Tư nắng bắt đầu gay gắt trên những tán xà cừ.

“Cậu cũng thích đọc sách à?” tôi hỏi.

“Ừ tớ cũng có viết một chút nên cũng hay đọc.”

Tôi ngạc nhiên khi thấy cậu ta cũng giống mình.

“Tớ cũng muốn làm người kể chuyện tuyệt vời đấy.”

Tôi mỉm cười: “Thế bọn mình cùng nhau kể những câu chuyện được mà.”

Cậu ta nghe tôi nói cũng mỉm cười còn tôi đỏ mặt. Câu đấy nghe cứ như một lời hứa hẹn ấy nhỉ, chẳng hiểu sao lúc đó tôi lại nói ra.

Cuối buổi ở hội sách, chúng tôi gặp người quen của cậu ta, tôi thấy cậu bạn này hay đi cùng cậu ta chứ chưa nói chuyện với tôi bao giờ. Người này nhìn tôi hơi thảng thốt rồi quay sang nhìn cậu ta.

“Giống An quá H ơi.”

Cậu ta im lặng, vai khẽ run.

Khi chúng tôi chuẩn bị sang đường, tôi níu tay cậu ta.

“An, là ai thế?”

Cậu ta nặng nhọc quay lại nhìn tôi. Cứ như cả một thế kỷ trôi qua, cậu ta mới mở miệng:

“An, là một người tớ rất yêu quý. Cậu ấy để mình ngã vào lòng đường phố như cách để trút bỏ tất cả. Hôm ấy đường đông nghẹt, bao nhiêu là xe. Cậu ấy buông tay tớ, biến mất sau thành cầu. Cậu, giống An nhiều lắm. Nhìn cậu, tớ, chỉ muốn trào nước mắt.”

Tôi ngỡ ngàng trước lời nói của cậu ta. Sao lại như thế được nhỉ, cứ như là một bộ phim chứ chẳng phải chuyện của chúng tôi. Hóa ra, chúng tôi đều là những con người như thế. Tôi và H, hai kẻ còn tồn tại trên đời, lại đối mặt với nhau không qua con người thật sự mà qua những gì mình yêu quý đã mất đi. Lòng tốt tôi dành cho cậu ta hay sự quan tâm H dành cho tôi đều chẳng phải cho người thật sự nên nhận được. Chúng tôi quả là những kẻ chẳng tốt đẹp gì. Thế mà tôi thấy trong lòng mình buồn vô hạn. Lúc đó tôi đã ước tất cả những lực hút kéo chúng tôi lại với nhau không phải vì cậu ta giống T, vì tôi giống An, mà chỉ vì năng lượng chúng tôi tương đồng, giấc mơ mà chúng tôi cùng khao khát. Nhưng không thể nào thay đổi sự thật đó được. Tôi thờ dài buông tay cậu ta ra, lặng lẽ băng qua con đường tấp nập xe cộ, để H ở lại phía sau.

Min đón tôi bằng một cái vẫy đuôi hững hờ khi nằm im trong góc xó. Nó đã bỏ ăn mấy hôm nay dù tôi có nấu món ngon dụ nó như thế nào đi nữa. Tôi ngồi xuống sàn nhà, ôm Min vào lòng vuốt ve con bé. Min đã lớn lên bao nhiêu kể từ ngày T gửi nó lại chỗ tôi. Từ khi chỉ là một con cún lùn cũn đến một chú chó to bự trưởng thành. Min đã khác đi nhiều lắm từ ngày T rời xa tôi. Duy chỉ có bộ lông màu trắng xám xơ xác và đôi mắt buồn thiu là vẫn như vậy.

Tôi cứ ngồi im dưới ánh sáng mờ mờ chiếu sau rèm cửa ôm Min như lạc vào mộng mị. Có nhiều tiếng cười nói,

có nhiều gương mặt, có người yêu, có người ghét bỏ, những lời bình phẩm và tổn thương. Tiếng kim loại va vào sàn nhà keng một tiếng rồi sau đó tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng. Chiếc khung ảnh bị rơi xuống. Bức tranh của T vẽ.

Tôi loạng choạng đặt Min nằm xuống nhật lại bức tranh. Một mảnh thủy tinh xoẹt qua ngón tay chảy máu đau buốt. Tôi nhật bức tranh lên phát hiện giữa bức tranh và tấm đệm có phong thư dán kín. Tôi vội vàng xé phong bao, máu ở ngón tay quẹt lên nền giấy trắng in những con chữ nghiêng nghiêng quen thuộc.

“M,

Tớ muốn rơi.

Cậu có hiểu cảm giác ấy không? Năm lớp Mười, học về gia tốc trọng trường, chỉ vài giây một vật nhỏ đã chạm đất. Vậy khi con người rơi sẽ mất bao lâu. Tớ muốn được rơi và cảm giác trong mình không còn bất cứ gánh nặng gì cả. Cậu có hiểu không? Tớ đã mệt lắm rồi.

M sẽ không hiểu đâu vì cậu là người luôn tích cực mang theo năng lượng cho tớ. Mùa hè năm lớp Mười cậu ngồi hí hoáy viết truyện ngắn vào cuốn sổ nhỏ và cười. Khi ấy tớ vừa bị loại khỏi đội tuyển quốc gia. Từ khi nhìn M lúc ấy tớ thấy lòng nhẹ nhõm.

Rồi bọn mình ở cạnh nhau, có những điều tớ luôn muốn kể cho M nghe nhưng sợ cậu không hiểu được, khi ở bên nhau

rồi tớ mới hiểu bọn mình luôn xa nhau ngay cả khi đang ở rất gần. Điều đó không phải lỗi của cậu, cậu đã luôn cố gắng, cậu luôn nhường nhịn và bao dung cho nhiều điều vô lý của tớ.

Tất cả những áp lực này tớ không thể đem theo được nữa. M sẽ không hiểu vì sao tớ chọn cách này. Nhưng xin cậu đừng nghĩ gì về điều đó. Cũng đừng nhớ về tớ quá lâu. Hãy cứ sống vì những ước mơ và tình yêu cậu mong đợi.

Sống vui vẻ và tử tế thay phần của tớ nữa nhé. Được không?”

Nước mắt tôi giàn giụa hai bên má. Tôi nhìn thấy T giữa những miến ký ức xa, bóng dáng cậu mờ mờ sau những chuyện ngày xưa. Đêm ấy tôi sốt cao, ngủ li bì. Giữa cơn mộng mị tôi thấy Min ở bên cạnh và mùi thảo mộc dịu êm. Mùi hương đó khiến tôi an tâm ngủ yên lành.

Tôi ngủ rất lâu sau đó rồi tỉnh giấc khi nghe thấy lao xao tiếng chim hót ngoài ban công. Tôi tỉnh dậy thấy Min đang nhìn mình, khẽ xoa đầu con bé. Tôi dọn dẹp lại những mảnh vỡ bên trong và bên ngoài, từ từ gỡ rối những khúc mắc trong lòng. Tôi lên giảng đường học hành chăm chỉ, vào thư viện đọc sách và làm công việc cho các hoạt động cộng đồng, thời gian rảnh ngồi viết văn, uống trà, và thi thoảng lại nhớ một ai đó.

Tháng Năm, tôi tỉnh dậy vào một sớm trong lành, khoác lên mình bộ đồ dễ chịu, đi loanh quanh những con

phố. Buổi sáng đường xe đông đúc, người chen chúc nhau. Giữa vô số người ở đấy, tôi đã nhìn thấy cậu ta, gầy nhẳng trong chiếc hoodie cộc tay màu xám, đi đôi Converse sạch sẽ đứng ở bên kia đường. Tôi thấy trong đáy mắt cậu ta một sự dịu dàng mà kiên cường đến lạ. Chúng tôi đứng cách nhau một khoảng, đủ xa để tôi biết mình đã nhớ tới cậu ta thế nào, đủ gần để tôi biết cậu ta là cậu ta, chứ không phải một ai khác, người đã xuất hiện trong tâm trí tôi dạo gần đây, khiến tôi cứ mỉm cười hoài. Dù chúng tôi đã từng là hai mảnh xa lạ của thế giới nhưng tôi nghĩ bây giờ chúng tôi có thể kể chuyện cùng nhau, khi tháng Năm vừa tới cạnh.

“Tôi nhìn thấy cậu ấy ở bên kia đường, cười rạng rỡ đầy sức sống. Trước giờ cậu ấy vẫn luôn như thế chỉ là tôi đã không nhận ra. Tôi cứ nghĩ cậu ấy là An mệt mỏi với áp lực mà để mình rơi xuống.

Ngày đối mặt với cậu ấy, là chính M, tôi như bưng tỉnh. Tôi trở về nhà đọc lại câu chuyện mình đã viết sau khi An qua đời. Đừng để ai đó rời đi. Tôi khóc. Khi tôi nhìn thấy cậu ấy vào hôm nay, tôi cũng khóc. Không phải vì cậu ấy giống An mà vì cậu ấy là cậu ấy.

Nhìn cậu ấy băng qua dòng xe tấp nập để tiến về phía tôi, tôi biết cậu ấy sẽ không rơi xuống dù có điều quái quỷ gì xảy ra đi nữa. Sau tất cả những bận lòng, đau thương, hoang mang không biết sẽ làm gì tiếp theo với cuộc đời mình, tôi nghĩ mình đã biết. Mà nếu không biết chắc điều đó đúng hay

*không, tôi với cậu ấy có thể ngồi cạnh nhau để nói về tình yêu
và những mơ ước trong đời.*

Bằng tất cả chân thành mà tôi góp nhặt tụ bấy lâu.”

00h50 ngày 20/6/2020

Sau giấc

ngủ quên

Tặng chị An, mong chị sẽ luôn vui

Ngày đầu tiên bọn mình gặp nhau, trời đổ nắng gay gắt. Buổi tập khai giảng phải làm đi làm lại không biết bao nhiêu lần. Hôm ấy tớ đội một cái mũ rộng vành có đính bông hoa màu xanh to đùng. Bọn mình đứng cùng một hàng, giữa tớ và cậu là thằng Long mập ú. Khi đó bọn mình còn chưa biết tên nhau. Tớ ngồi nói chuyện phim ảnh phù phiếm với Long, rồi hai đứa quạỵ qua lại. Cao hứng, tớ đưa tay đập vào lưng nó nhưng nó lại né sang một bên làm tớ đập vào người cậu, kéo dây tai nghe của cậu rơi ra. Cậu giật mình quay xuống nhìn. Trong hai giây mắt bọn mình chạm nhau.

Thấy cậu, ngay hai giây ấy, tớ đã nghĩ, chết cha vừa đầu năm đã đụng vào một hướng nội chính hiệu, hy vọng nó không chúi. Nhưng cậu lại nheo mắt cười hiền. Thăng Long đẩy tớ xuống, càu nhàu “Sao mày dữ quá vậy An”. Cậu quay lên, miệng còn lẩm bẩm nhỏ “An à?” trông vừa kì kì mà lại dễ thương.

Nhưng sau đó bọn mình chả nói chuyện với nhau câu nào. Cậu ngồi ở bàn thứ hai dãy bên này, còn tớ ngồi ở bàn thứ tư dãy bên kia. Cậu là con giáo viên, học hành rất nghiêm chỉnh, giờ giải lao không đọc sách thì nghe nhạc trong máy mp3, không ồn ào như lũ con trai cùng lớp. Mỗi lần ngồi học trong lớp, lúc không tập trung, tớ lơ đãng nhìn sang hướng cửa sổ, chạm mắt vào dáng cậu ngồi nghiêng đầu cắm cúi học. Chả hiểu sao lại thấy có động lực học hành.

Năm lớp Mười một, tớ theo đám bạn học thêm Toán ở nhà thầy. Cậu là con trai của thầy. Nhà thầy lọt thỏm giữa một khu vườn rộng mênh mông, trồng đủ thứ hoa. Nhà có cửa vào đằng hoàng nhưng bọn học sinh dờ hơi cứ thích đi qua vườn để ngắm nghía mấy cây hoa là lạ. Một hôm đầu buổi học, cô mang cho đám con gái mấy bông hoa dẻ vàng thơm lựng. Cô bảo cánh hoa bị rời ra rồi nhưng thơm lắm. Tớ mang những cánh hoa về nhà, kẹp vào cuốn sổ tay đợi khô đi, mùi thơm ướp đầy những trang sổ. Buổi học hôm sau, tớ đến thật sớm, thấy cậu thì chạy lại thỏ thẻ hỏi xin cậu một bông hoa tròn vẹn được không. Cậu nhìn tớ có vẻ

ngạc nhiên lắm vì tớ đã bắt chuyện với cậu nhưng vẫn lẳng lặng gật đầu.

Tan học, bọn bạn ra về hết, còn tớ nán lại trong phòng học đợi cậu. Nắng buổi chiều vàng ươm chiếu qua ô cửa sổ. Cậu bảo tớ xòe bàn tay ra bỏ vào lòng bàn tay tớ, nói rằng cây hoa ở trên cao quá cậu không lấy được cả nguyên bông đành nhặt hết những cánh hoa đã rụng lả tả trên mặt cỏ. Bàn tay cậu khẽ chạm vào bàn tay tớ. Chỉ có nắng và mùi hương hoa ở giữa bọn mình. Bên ngoài vườn tiếng côn trùng kêu nho nhỏ, một buổi chiều tháng Năm.

Tớ đi theo cậu ra ngoài vườn. Thấy đang đứng tưới cây, mùi nước mát lạnh, mùi đất ẩm và mùi cỏ cây phảng phất. Bọn mình chẳng biết nói chuyện gì, cũng chẳng có gì để nói với nhau nên tớ ra về. Cậu tiễn tớ ra ngoài cổng. Trước mỗi lần tan học thêm là cậu vào nhà liền, bao giờ cũng vậy, cậu trông như chẳng quan tâm cả thế giới nhưng lúc ấy, tớ thấy cậu thật hiền hòa, như cỏ cây trong vườn nhà cậu vậy. Sau này, mỗi lần đi qua chỗ cậu, bao giờ tớ cũng cảm nhận được mùi của khu vườn.

Năm lớp Mười hai, ngày nào tớ cũng dậy thật sớm, chuẩn bị kĩ càng và rời nhà lúc sáu giờ ba mươi phút. Học sinh trường mình bao giờ cũng đến rất muộn nên tấm ấy trường vắng tanh. Tớ đứng ở hành lang lớp học, tựa vào lan can, nhìn ra phía ngoài trường. Lớp học của mình nằm ở ngoài cùng của dãy nên nhìn ra đường thấy rất rõ ràng. Bên

ngoài trường có một bờ đê dài, trên con đường đó, mỗi ngày mấy bận, tó đạp xe đi học qua. Tầm bảy giờ kém năm phút, cậu sẽ đạp xe trên con đường đó. Cậu đội mũ màu xám, đeo ba lô màu xám và đi chiếc xe đạp cũng màu xám luôn. Bao giờ giữa đám đông chen chúc tó cũng nhận ra cậu, từ phía xa. Sau này, cậu bảo, cậu làm như thế để tó dễ dàng nhận ra cậu. Lúc đi qua cổng trường, cậu sẽ dừng lại một chút, nhìn lên phía trên rồi vội cúi đầu xuống, rảo bước qua cổng trường. Những lúc ấy tó mỉm cười. Cậu bảo cậu cũng mỉm cười nhưng lại cúi mặt giấu đi để tó không thể biết được.

Bọn mình cứ chậm rãi như cái cách mùa thu đến, rải từng lớp nắng ngọt lên tán lá xà cừ vàng ươm. Năm cuối chuyển chỗ, cậu ngồi ở phía trên tó. Mỗi ngày tó nhìn lên bảng đều sẽ trông thấy cậu chăm chỉ, không hiểu sao tó lại thấy vui vẻ lạ lùng chẳng còn thấy mỗi mệt gì trong suốt chuỗi ngày ôn học. Bọn mình vẫn chưa nói thêm với nhau câu nào, dù những đứa khác trong tổ tó luôn cười nói ha hả. Có một hôm, đương tiết học, ngồi trong lớp nhiều quá nên lưng tó ê ẩm đau, tó liền nằm gục xuống bàn cho đỡ mỏi, thỉnh thoảng tay đập vào lưng áo cậu. Lúc ấy như có một dòng điện chạy qua người “*ting*” một cái. Cậu hình như cũng giật mình, ngồi im như pho tượng. Tó cũng không dám động đậy gì, ngồi yên giả vờ như vô tình không biết gì cả. Thành thử ra tó phải nằm gục như thế để chép bài cho đến tận giờ ra chơi, nghĩ xem ngồi thẳng như thế nào một cách thật tự nhiên nhất. Cậu quay người thật vội, thả xuống

một viên kẹo màu vàng chanh. Viên kẹo ấy tớ mang về nhà, đặt lên kệ sách. Mỗi lần thấy tớ gục mặt, cậu đều quay lại và thả xuống những viên kẹo.

Cũng có những giờ ra chơi, bọn mình ra hành lang đứng, mỗi đứa đứng một ô. Giờ ra chơi ồn như vỡ chợ, bọn mình chỉ đứng yên nhìn ra phía trước chẳng nói câu nào. Tớ cúi đầu nhìn mớ lá vàng rơi lá tả. Cậu cũng cúi đầu nhìn, nhưng tớ không biết cậu đang nhìn gì vì khi nào tớ cũng quay mặt thật nhanh về hướng khác, những lúc đó lỡ mà quay lại nhìn chẳng may đụng vào ánh mắt cậu lại bối rối không biết làm sao. Bọn mình cứ im lặng như thế suốt cả mùa đông. Chỉ im lặng và nhìn từ phía xa.

Cho đến khi mùa xuân tới. Một buổi trưa tan học, cậu dắt xe đi song song với tớ. Cậu thả vào giỏ xe tớ một nắm kẹo màu hồng rồi lên xe phóng biến. Tớ nhặt mấy viên kẹo cho vào túi phát hiện còn một mẩu giấy nhỏ. Cậu kể mấy chuyện linh tinh vào tờ giấy, chữ cậu dài nghiêng nghiêng. Về nhà tớ xếp những viên kẹo màu hồng ở cạnh những viên kẹo màu vàng, đọc lại mẩu giấy cậu viết. Một buổi tối làm bài tập xong, tớ cũng lôi giấy ra viết. Viết xong không biết làm sao để gửi cho cậu nên đành nhét vào tập để toán nhờ cậu giải hộ. Mỗi lần gửi giấy cho tớ cậu không cần phải lên lút lúc ra về nữa, nhưng thỉnh thoảng cậu vẫn đi qua tỉnh bơ bỏ kẹo vào giỏ xe tớ. Bọn mình trò chuyện qua những mẩu giấy và những viên kẹo.

Tớ kể chuyện tớ đã ngủ gật trong giờ Lý, cậu đã che phía trước nên thầy giáo không biết, mùa hè nên quạt trần quay quay trên đầu, giấc ngủ đó chệnh vênh khủng khiếp.

Cậu kể dạo này vào hè trời nắng nhiều, mỗi ngày thấy đều đặn tưới cây một lần mát rượi.

Tớ kể chuyện cơn mưa rào bất chợt buổi chiều hôm qua, mùi đất ẩm làm tớ nhớ đến khu vườn nhà cậu buổi chiều hôm ấy. Những cánh hoa dẻ năm ngoái cậu đưa giờ đã khô cong giòn rụm, hương thơm đã ướp vào cuốn sách chỉ còn lại màu nâu và những nếp nhăn cũ kĩ.

Cậu kể hôm nay cô đi khám bệnh về nhưng không nói gì cả, bảo rằng mình rất ổn nhưng buổi tối lại ngồi lặng nhìn vườn cây.

Bọn mình cứ thế, dịu dàng trao cho nhau những câu chuyện chân thật nhất mà không phải ai cũng có thể biết được.

Cuối tháng Năm, cô mất.

Cả lớp tới thắp hương. Cậu đứng một góc ở cạnh linh cữu, gầy đi và xơ xác. Ánh mắt cậu qua lớp kính không còn sự thờ ơ mà chứa cả bầu trời nỗi buồn vô hạn. Về nhà, tớ giở cuốn sổ tay nhìn lại những cánh hoa khô, tự dưng nhớ cô dù chỉ tiếp xúc những lần ít ỏi. Những lần cô đứng phơi mấy tấm vải, những lần cô rủ rỉ mấy đứa con gái lúc tan học ra vườn hái quả ăn. Cô có mái tóc dài và hiền dịu.

Thỉnh thoảng ngồi trong lớp học nhìn qua cửa sổ sẽ thấy cô ngồi trồng mấy luống hoa, xa xa có tiếng nhạc Ngô Thụy Miên. Cậu cũng nghe nhạc Ngô Thụy Miên suốt. Cậu là tất cả những niềm dịu dàng mà cô gửi lại thế gian này. Đã từng có những lần cô nhìn tớ, ân cần dúm cho một thứ quả hay vuốt ve mái tóc, ánh mắt cười cười. Hẳn cậu thân với mẹ nhiều, nên khi cô ra đi cậu như cái cây mỗi ngày trụi lá. Những ngày sau đó, cậu cứ im lặng hoài. Tớ đã viết cho cậu nhiều điều, để an ủi cậu, để làm cậu vui hơn, an tâm hơn kẹp vào tập đề của cậu. Nhưng sau đó hồi âm lại cho tớ chỉ là một sự im lặng. Cậu như đã lãng quên mọi thứ, ngủ quên trong giấc mộng tháng Năm buồn bã ấy mà tớ không thể làm điều gì để giúp cậu thoát ra.

Cuối năm, buổi bế giảng, tớ đến thật sớm. Tớ lại đứng ở hành lang tầng ba nhìn ra triển đê. Chờ mãi, đến khi đánh trống tập trung vẫn không thấy cậu đâu. Ngày hôm đó, mọi người làm đủ trò vui đùa, nghịch ngợm, cùng chụp ảnh, cùng ném bóng nước, cùng ngồi thủ thủ, cùng nhau hát vang trời. Đến lúc ra về, tớ dắt xe về sau cùng. Rốt cuộc bọn mình cũng không chụp với nhau một tấm ảnh nào cũng không nói được với nhau những điều cần nói. Tớ đạp xe trên triển đê, nắng mùa hè hắt bóng nghiêng nghiêng.

Cuối cùng thì bọn mình cũng đã bước qua cái ngưỡng cửa đầu tiên trót lọt. Tớ đi học ở phía Bắc còn cậu học ở một thành phố phía Nam. Trước ngày nhập học, tớ gom hết những viên kẹo để trên giá sách vào một cái lọ đủ màu.

Những mẩu giấy nhỏ tờ kẹp vào cuốn sổ tay cũ. Cả hai thứ tờ bỏ vào học tủ. Rồi tờ cũng rời xa mười tám.

Thành phố đầy những tòa nhà chật chội cao vút. Đứng ở hành lang tầng ba của một dãy tập thể cũ, đập vào mắt tờ cũng chỉ là những giăng quần áo đầy ngập, mớ dây điện lộn xộn bện vào nhau và bức tường mốc thối của những căn nhà khác mà thôi. Ở chốn này chẳng có khu vườn nào như vườn của thầy cả. Con người ở đây, lời nói có thể dễ dàng phát ra nhưng những âm lặng chân thành thì hay đem đi giữ kín. Khói xe và những phiền muộn trong lòng thoát ra, phủ kín bầu trời. Đến một ngày ông trời cũng không giữ nổi lòng của con người nữa, rũ tay rớt xuống những giọt mưa. Phố thị ngày mưa chỉ có mùi người buồn và mùi phố cô đơn.

Ở đây nhiều quá, tự dưng tờ thấy mình khô cằn. Những đêm tối đi học về, mệt mỏi quá, tờ lại nhớ đến năm tháng ngày xưa, nhìn cậu cắm cúi học, nhớ về ngày mình đẩy thơ mộng đấy, nước mắt muốn chờ trực rơi nhưng không khóc nổi. Khóc vì lý do gì bây giờ, tờ không thể tìm ra nổi.

Những lần về quê, lần nào tờ cũng ghé qua nhà thầy. Cậu đi học vắng xa nhà, chỉ còn mình thầy. Thầy cũng già đi nhiều, cũng buồn đi, đuôi mắt đã xuất hiện những nếp nhăn. Mỗi lần tới thăm thầy lại trêu, “Cô bé vương vấn gì ngôi nhà này mà trở lại nhiều thế”. Tờ chỉ cười, biết nói làm sao bây giờ. Thầy thi thoảng cũng hỏi dạo này có nói chuyện

với thằng T không. Tớ trả lời thành thật rằng không có số của cậu. Thấy cho tớ số, bảo khi nào có chuyện gì thì kể thấy nghe với. Tớ cầm mảnh giấy ghi số điện thoại cậu, gọi với lý do gì bây giờ nên thôi không gọi nữa. Lúc ấy đang mùa đông nên tiện tay nhét vào bao áo. Sau rồi đi học quên mất.

Kỳ nghỉ lễ, có một anh bạn rủ tớ đi chơi theo nhóm vào một thành phố phía Nam. Anh bạn ấy mỗi khi gặp tớ đều rất hay ngại ngùng, bẽn lẽn nhưng lần nào đi mua đồ thì cũng mua thừa một suất dư ra cho tớ. Tớ cảm ơn anh nhiều, bảo anh không cần làm vậy nữa đâu, cũng từ chối chuyển đi. Nhưng rốt cuộc, kỳ nghỉ, tớ lại đặt lịch một mình đến thành phố đó. Trước chuyến đi, tớ về nhà chuẩn bị đồ, chẳng có lý do nào để giải thích tớ vẫn bỏ cuốn sổ tay và lọ kẹo đã phủ bụi vào ba lô. Trong thâm tâm tớ vẫn luôn muốn được gặp cậu.

Đương mùa hè, nhưng buổi đêm thành phố vẫn lạnh. Tớ khoác áo ấm, khăn quấn quanh cổ, đeo ba lô trên lưng mò mẫm về nhà trọ. Thành phố yên ả, không ồn ào. Ngồi trong căn phòng ấm áp, tớ cứ mân mê mảnh giấy có ghi số điện thoại của cậu. Thật sự tớ luôn muốn gặp cậu, nói chuyện với cậu nhưng tớ lại không biết nên nói gì. Đã từ lâu lắm rồi, từ mùa hè năm mười bảy ấy, bọn mình không nói chuyện với nhau. Tối đó, tớ chìm vào giấc ngủ, giữa thành phố an lành ấy, mà giấc ngủ cứ chông chênh, cứ như tớ lại một lần nữa quay về tuổi mười bảy của mình, ngủ gục phía sau lưng cậu.

Buổi chiều, tớ mượn xe đạp, đạp lòng vòng khắp nơi. Qua những đường phố trung tâm đông đúc, tớ rẽ xuống mấy con đường nhỏ dẫn đến những khu dân cư ở xa hơn. Bất chợt, một cơn mưa đổ ào xuống, tớ vội vàng dừng lại xin trú chân ở một căn nhà gỗ cũ. Chủ nhà là một bác gái đã ngũ tuần, tốt bụng cho tớ mượn chiếc khăn bông, còn pha trà ấm mời tớ. Bác ấy vừa ngồi nói chuyện với bác trai bên cạnh bị tai biến vừa ngâm nga những câu hát trong âm thanh hòa lẫn với tiếng mưa rơi. Tớ nhận ra ngay đó là những giai điệu quen thuộc. Thấy từng bảo nơi này chính là nơi cô sinh ra, cũng là nơi cậu sinh ra nên đã ảnh hưởng tới cậu rất nhiều, đó là lý do suốt mấy năm cậu không rời khỏi đây.

Lúc trở về, mưa đã tạnh. Bầu trời ửng một màu tím rất thơ. Tớ tự hỏi bao nhiêu mơ mộng tuổi trẻ đã bị dập tắt bởi xô bồ ngoài kia liệu trong những phút giây này tớ có thể tìm lại được hay không. Mảnh giấy trong bao áo bị mưa ướt từ lâu ảm nát không rõ nét chữ. Tớ không giữ nó nữa, bỏ luôn ý định gặp được cậu. Bọn mình đã ba năm không gặp lại. Tớ đã khác đi, và có lẽ cậu cũng khác đi. Bọn mình cũng chẳng thể đối diện với nhau, tròn vẹn và thơ ngây như tháng ngày trước đây được nữa. Ký ức tươi đẹp ngày xưa đau đầu mãi trong lòng đến mức không nỡ buông tay. Có lẽ tớ nên để nó là quá khứ mà tớ từng yêu mến hơn là thất vọng trước hiện tại của chúng mình. Khi chúng mình đã lỡ mất cơ duyên.

Buổi sáng hôm sau tớ đi bộ ra bến xe. Sau cơn mưa tối qua, đất trời được gột rửa êm ru. Hơi ẩm vẫn còn đọng

lại trong không khí, thơm mùi của cỏ cây, mùi của rừng thông bạt ngàn. Nắng len lỏi nhô lên khỏi dãy núi, đổ xuống con dốc lớp men óng ả mượt mà. Trên con đường đại lộ buổi sớm mai đã bắt đầu có người qua lại. Có người chạy xe máy tà tà. Có người đạp xe đạp thoáng qua. Những chiếc xe bán hoa chạy lướt qua đánh rơi nét tinh khôi dịu dàng của những nụ hoa mới nhú. Thành phố đẹp tựa như một giấc mơ, đến mức người ta không ai muốn tỉnh dậy. Thật đáng tiếc, tớ đã qua tuổi mộng mơ từ lâu lắm, nên tớ phải đi thôi.

Bóng áo xám lướt qua trước mắt. Tớ ngoảnh đầu nhìn lại. Dáng lưng người đó thật giống cậu chưa kia. Dáng lưng mà bao năm tháng tớ đã từng mong mỏi. Nhưng giữa thị trấn cả chục ngàn người, làm gì mơ có được cơ duyên gặp được người mà mình đang chờ đợi đâu cơ chứ. Nên tớ không nhìn nữa, tiếp tục bước đi. Càng đi, tớ càng thấy trong lòng ngổn ngang những điều vô vị. Tớ sẽ trở về phố thị của mình, nơi tâm hồn héo mòn dần vì những hành lang cũ kĩ đầy dây điện. Không một cánh hoa hay viên kẹo nào có thể cứu tớ được nữa. Và tớ sẽ thực sự đánh rơi mất tuổi mười tám của chính mình. Nghĩ như vậy thôi, tớ đã muốn khóc. Bọn mình vin vào điều gì để đi tiếp những ngày phía trước được nữa đây, cậu nhỉ?

Tớ đứng giữa quảng trường rộng. Nắng đã lên cao. Xung quanh đã bắt đầu ồn ào. Chuyến xe đã rời đi. Thời gian thì vẫn chạy. Tớ vẫn cứ đứng như thế. Tớ thật sự không

muốn trong những ngày tháng đẹp đẽ của cuộc đời, lòng mình lại như củi mục, không thể đơm hoa, không thể rực cháy. Chẳng phải nên đối diện với người mà tớ muốn gặp, nói lời mà tớ muốn nói hay sao? Trước khi tớ đánh mất cả những điều quan trọng mà tớ giấu đi phủ bụi.

Tớ quay người nhìn lại phía sau. Lạ chưa kìa, trước mặt tớ là một người đang đứng đó. Người đó đi xe đạp màu xám, đeo kính cận. Người đã bớt gầy. Đầu không đội mũ. Gió lùa làm mái tóc tung bay. Người đó đã đứng sau lưng tớ bao lâu rồi tớ cũng không biết nữa, chỉ thấy mấy giọt mồ hôi còn lấm tấm chảy trên má. Nhìn thấy tớ, người ấy nhoẻn miệng cười. Rồi mặc cho cái xe đạp đổ kênh xuống đất, mặc cho chiếc ba lô to sụ phía sau lưng, người đó dang tay ôm thật chặt tớ vào lòng. Mùi của khu vườn dịu dàng, tươi mát chảy trôi qua tâm trí tớ. Giữa chốn phố thị đông người, có một chàng trai hai mươi, gục đầu vào vai tớ nức nở.

“Tớ đã nhớ cậu thật nhiều đấy, An.”

Xung quanh mọi người qua lại ngơ ngác nhìn chúng mình. Nâng vắn đờ trên đầu. Tớ vượt lưng cậu, thật nhẹ, thật nhẹ. Ổn thôi mà, tớ biết chắc chắn rằng bọn mình sẽ như thế. Vì bọn mình đã đứng trước mặt nhau rồi. Sau những ngày mưa giông chán lối, tớ biết bọn mình sẽ có thể tiếp tục đối chọi với những điều khốc liệt sẽ đến với cuộc đời mình, bằng điều dịu dàng và mát lành nhất của tuổi trẻ. Tĩnh dậy

sau giấc ngủ quên thôi cậu, tớ biết bọn mình sẽ làm được nhiều điều đẹp đẽ, hơn cả một giấc mơ.

“Tớ đã nhớ cậu thật nhiều đấy, An. Nhiều hơn cả một cái ôm dài.”

3h16 ngày 13/2/2021

Điều chân thật duy nhất

1 “Vì cuộc đời chẳng mấy khi đối xử dịu dàng nên chúng
• mình hãy tìm điều ngọt ngào ở những thứ khác, chứ
không phải nhau?”

Tôi bảo, khi ánh mặt trời trốn dần sau vai người đối diện. Ánh mắt cậu ta chìm trong màu xanh thẫm rồi đen dần của bóng tối, chỉ thấy những ánh đèn phản chiếu trên mắt kính. Cậu ta vừa bảo thích tôi. Trong cái ngõ nhỏ bên trường, dọc mấy quán cà phê cổ cũ. Tôi đã nghĩ mình sẽ nhảy lên vui sướng khi nghe thấy câu đó từ chính miệng cậu ta. Nhưng không, tôi chỉ đứng im như một thân cây gỗ, chẳng buồn rung động lá cành. Chắc vì vừa nãy, tôi đã thấy cậu ta thọc tay vào hộp trò đùa ngày Cá tháng Tư.

“Thứ gì sẽ khiến mình cảm thấy ngọt ngào hơn bây giờ?” Cậu ta hỏi.

“Trà dâu.”

Cậu ta nhăn mặt. Tôi nhúu mày. Quán trà chiều thứ Bảy ồn ào đông đúc. Khu tập thể bên ngoài huyên náo những âm thanh thường nhật. Trà khi khô gì mà ngọt thế này.

“Đúng là ngọt.” Cậu ta nhìn tôi, mày vẫn cau lại, khóe miệng nhếch lên. “Nhưng nếu không muốn tiểu đường thì một tuần uống một cốc thôi.”

Tuần không uống cốc nào cũng được, tôi nghĩ. Nhưng miệng tôi lại đáp: “Được rồi, vậy mỗi tuần tôi với cậu đến đây một lần nhé.”

Thật luôn? Ánh mắt cậu ta nói với tôi như thế. *Đúng vậy.* Ánh mắt tôi trả lời. Cậu ta khịt mũi.

- Ừm. Được thôi.

Mỗi tuần một lần, chúng tôi gặp nhau vào thứ Bảy. Lớp học thiết kế 3D thường kết thúc một cách uể oải. Khi ra khỏi phòng, đèn của các lớp học khác đã tắt hết rồi. Ngoài những ánh sáng lẻ tẻ từ những bóng đèn vàng vọt trên hành lang, cả khu nhà im lìm và nhạt ngắc. Cầu thang tối om. Thường tôi vừa đi vừa thở hổn hển, ba lô đựng laptop trên vai. Cậu

ta ở lại sau cùng để trả số đầu bài và micro nên hay đi phía sau lưng tôi. Nhưng chúng tôi thường im lặng không nói gì. Kể cả sau khi lời tỏ tình lãng nhách của cậu ta và cuộc hẹn uống trà xuất hiện, ở trong trường chúng tôi vẫn chẳng mấy khi nói gì với nhau.

Cuộc trò chuyện chỉ bắt đầu khi chúng tôi đến quán. Tôi thả người xuống ghế, cậu ta ghé đầu hít hít mấy bông hoa. “Hai trà dâu nhé chị ơi!” Chị chủ quán gạt đầu cười. Bằng một cách thần kỳ nào đó, chúng tôi kéo dài phương thức giao tiếp này được cả một năm. Qua mấy kỳ chung lớp rồi riêng lớp, dù cho chiều thứ Bảy đã không còn tiện để tan học rồi tạt qua ngồi một lát, tôi và cậu ta vẫn hay bị quen đường, luôn nhớ đến những buổi hẹn tại quán cũ.

Sẽ có lúc cậu ta đến, im lìm nhìn vào điện thoại. Sẽ có lúc tôi chả buồn nói chuyện, ngồi thừ ra nhìn ô cửa sổ ngắm mấy cánh hoa chẳng biết tên lay động trong gió, nghe tiếng ồn ào, xì xào của những bàn bên cạnh. Tiếng đá xay rõ rõ bên dưới. Tiếng cậu ta ngồi chơi game loạn xạ.

Cũng có lúc tôi ngồi than thở hết một buổi vì môn Thiết kế tương tác đã khó, giảng viên còn dạy buồn ngủ. Cậu ta ngồi kể về một tuần bị đen đui từ việc đá bóng thua đến việc quay phim lỗi file nên phải quay lại tốn tiền. Những lúc như thế, nếu tôi vui, hoặc cậu ta vui, đứa còn lại sẽ an ủi đứa kia bằng cách trả tiền nước hoặc xách nhau đi ăn cay đến

chảy nước mắt. Như thế, rồi đi về, không tin nhắn, không chuyện trò, cho đến buổi gặp tiếp theo.

Cũng có những buổi chiều cậu ta không đến. Một lớp học hay cuộc hẹn bất thành linh nào đó không thể hủy lịch. Tôi vẫn sẽ đến quán, ngồi ở vị trí mà tôi vẫn thường ngồi. Vẫn gọi một trà dâu, rồi ngồi im nhìn ra cửa sổ. Nghe hết những câu trò chuyện xuất hiện trong quán. Thỉnh thoảng đập bôm bốp mấy con muỗi vo ve bên tai. Suốt hai tiếng. Rồi đứng dậy, đi về. Cốc trà dâu vẫn chưa mất dấu. Trà dâu ngọt quá. Nếu không có cậu ta, tôi cần sự ngọt ngào đó để làm gì đâu.

Tất nhiên là cậu ta không biết điều đấy.

Cậu ta còn chẳng biết tôi đã biết cậu ta từ rất lâu. Thế nên ngày Cá tháng Tư năm ngoái cậu ta mới bảo: “Có lẽ cậu không biết tớ, nhưng tớ đã thích cậu từ lâu rồi.”

Làm sao mà tôi không biết cậu ta được chứ. Chúng tôi học cùng trường cấp ba. Hồi đấy cậu ta để đầu cua. Trần đời tôi chưa thấy đứa con trai nào để đầu cua mà được thầy cô yêu quý như thế. Mỗi lần nhắc đến tên cậu ta mọi người đều nói rất dịu dàng. Mỗi lần nhắc đến cậu ta, khi điểm thi (lại) cao nhất khối, khi cậu ta (lại) đạt một giải thưởng nào đấy, mắt mọi người lại sáng lên, rục rờ, tự hào, như thế, người đạt tất cả đồng thành tích ấy là họ.

Thành tích thì cũng tốt đấy, nhưng tôi chưa bao giờ để ý đến một người chỉ vì người đó quá giỏi cả. Tôi chỉ nhớ hôm tổng kết năm lớp Mười hai, có một bạn nữ đang thay mặt học sinh cuối cấp đọc lời tri ân thì trời đổ mưa. Khoảnh khắc đó rất bất ngờ, chúng tôi chẳng ai nghĩ cơn mưa sẽ đổ xuống lúc ấy cả. Khi những hạt mưa đầu tiên chạm xuống vai áo, sự xúc động cũng như cơn sóng đập mạnh vào bờ. Cậu con trai từ chỗ nào đó đã chạy tới, bung ô vội vàng, giơ tay cao để che cho bạn nữ.

Trước mắt tôi là mưa. Trong một tích tắc trước khi chạy ào đi tìm chỗ trốn, tôi thấy cậu trai ấy khẽ khàng vỗ nhẹ vào vai bạn nữ an ủi. Chỉ một khoảnh khắc trước khi mọi thứ nhòe nhoẹt, trắng xóa vì nước, tôi đưa máy lên ấn chụp rất nhẹ. Bức ảnh ấy tôi không đăng lên mạng xã hội mà giữ lại cho mình. Mỗi lần nhìn vào nó, tôi đều có cảm giác, cái gã trai đầu cua đấy không hề ngông nghênh ngổ ngáo như bề ngoài cậu ta thể hiện. Cậu ta cũng có lúc dịu dàng như cái cách người khác vẫn nhắc về cậu ta. Mà cũng có thể vì những lúc như thế, người ta mới đối với cậu như vậy.

Lên đại học cậu ta không còn để đầu cua nữa, nhưng sự nổi bật thì chẳng hề khác đi. Đám con gái vẫn thường xì xào về cậu ta mỗi lần trên lớp học. Thỉnh thoảng confession vẫn réo tên và những trận bóng mà cậu ta góp mặt sẽ luôn đông hơn thường lệ. Có thể vì thế mà cậu ta sẽ cay cú nếu thua

trận, ha ha. Tôi thì chẳng đi xem cậu ta đá bóng bao giờ. Tôi không muốn thể hiện rằng mình quan tâm đến cậu ta quá nhiều được. Tôi đã được nghe cậu ta than thở cả ngàn lần về những cô gái quan tâm cậu ta quá mức rồi. Tôi không muốn mình sẽ là một đứa con gái phiền phức trong câu chuyện của cậu ta với một ai khác nữa. Tôi muốn tiếp tục thế này, nhìn thấy một cậu ta - khác với cậu ta trong mắt của mọi người, nghe những câu chuyện mà cậu ta hiếm khi kể cho mọi người. Vậy nên tôi không cố hỏi, cũng cố ngăn mình không thể hiện việc quan tâm.

Nhưng cậu ta thì sẽ hỏi, nếu một buổi chiều thứ Bảy nào đó tôi vắng mặt. Tôi hiếm khi vắng mặt. Vì tôi luôn dành cho cậu ta một vị trí. Nhưng nếu liên tiếp suốt nhiều tuần cậu ta không xuất hiện, tôi cũng sẽ không đến nữa. Tôi sẽ tự nhủ với bản thân mình rằng, thời gian chúng tôi dành cho nhau đã kết thúc. Có vẻ cậu ta đã tìm được cho mình một thứ gì đó ngọt ngào mà không khiến cậu ta có nguy cơ tiểu đường, hơn một ly trà dâu. Vậy thì, tôi cũng nên tự cho bản thân mình một cơ hội như thế. Một loại trà khác, một địa điểm khác, một con người khác. Biết đâu sẽ có một ai đấy khiến cho tôi mỉm cười và thấy thế giới này chẳng còn mấy chuyện khô cằn mệt mỏi nữa thì sao.

“Cậu không đến quán trà nữa à?” cậu ta gọi. “Tôi đến mà không thấy cậu đâu cả.”

“Tôi không.”

Tôi đáp. Xung quanh tôi không có tiếng ồn ào, cũng không có tiếng đá xay lộp lộp. Bên ngoài cửa sổ không có hoa, chỉ có một đôi trẻ, đang tựa đầu vào vai nhau thủ thỉ.

“Mấy tuần trước cậu có tới quán không, mấy tuần tôi bận ấy?”

“Tôi không.”

Trong hai giây, tôi đáp. Cậu ta im lặng.

“Nếu không có việc gì thì tôi tắt nhé.” Tôi bảo.

“Ừ.” Cậu ta đáp.

Tôi với cậu ta thì có bao giờ có việc gì với nhau. Từ trước đến nay, chúng tôi chưa bao giờ có lý do cho việc gặp nhau hay trò chuyện. Vậy nên không thể bắt ép nhau luôn có mặt. Có lẽ vì thế mà tôi nên dành khoảng thời gian đó cho một người khác, người đã nói thích tôi không phải vào ngày đầu tiên của tháng Tư chẳng hạn. Vì thế nên tôi đã nói dối. Ngày Cá tháng Tư năm ngoái, giống như cậu ta, tôi cũng đã nói dối một điều.

Thi thoảng chúng tôi vẫn gặp nhau trên trường, thường là lúc giao của những ca học liền mạch. Nhưng có vẻ gặp nhau ở sân bóng thế này là lần đầu tiên. Hôm ấy cậu ta chỉ mặc đồ đơn giản hàng ngày, không mặc đồ đá bóng. Tôi đã

ngồi trên khán đài từ trước rồi, bỗng nhiên cậu ta đến ngồi cạnh bên. Chúng tôi thường ngồi đối diện nhau ở quán trà, chưa bao giờ ngồi kế cạnh kiểu này.

“Tưởng cậu không xem đá bóng?”

“Có người nhờ tôi mang nước nên tôi mới đến thôi.”

“Thế mà chẳng thấy cậu mang nước cho tôi lần nào.”

“Cậu thì cần gì nước của tôi.”

Tôi đáp. Mắt tôi híp lại, khóe miệng nhếch lên cười. Tôi nói, như thể tự bảo với chính mình. Nếu mà được thấy bản mặt mình khi đó có lẽ tôi sẽ thấy mình đáng thương lắm.

“Sao cậu biết tôi không cần nước của cậu?”

“Vì nhiều người khác đã mang nước cho cậu rồi.”

Cậu ta im lặng. Tôi im lặng. Sân bóng ồn ào. Tôi nhìn chăm chăm vào phía trước. Tôi không biết ai trên sân bóng là người bạn nhờ tôi mang nước cả. Trước mắt tôi, những cái dáng be bé mặc đồng phục xanh đỏ đang chạy ấy đều giống nhau hết. Khoảng cách không phải quá xa chỉ là chẳng có gì ấn tượng để dõi theo chăm chú.

Người duy nhất mà tôi nhận diện được chỉ có một người, mỗi lần giả vờ tình cờ đi ngang qua sân bóng. Bộ dạng cậu ta lúc ấy thật ngạo nghễ. Dù đầu không húi cua như hồi học cấp ba, nhưng ánh mắt rục rỡ và khóe miệng luôn nhếch lên thật kiêu hãnh. Luôn có những người vì sự

ngạo ngễ ấy mà dõi theo cậu ta. Tôi không biết mình dõi theo vì lý do gì. Dù cậu ta trông ngạo ngễ hay dịu dàng, yêu đời hay ỉu xiu như một bông hoa héo, dễ chịu hay đụng vào là cái bản bực bội, tôi cũng muốn nhìn theo cậu ta.

Luôn là như thế, dù có tự nhủ một ngàn lần đừng nhìn về một người mình không có hy vọng, tôi vẫn không ngăn được bản thân khe khẽ quay đầu nhìn lại cậu ta. Như bao nhiêu lần tôi vẫn len lén nhìn như thế ở quán trà, chỉ để nén lại một tiếng thở dài.

2. Tôi ghét nhất là trò nói dối vào ngày Cá tháng Tư. Nhưng bọn con trai thì có vẻ khá thích thú với trò đấy. Bọn nó thả vào một cái hộp những mảnh giấy yêu cầu việc phải nói dối và tên người sẽ nói dối vào đấy. Tôi không mấy khi từ chối những trò vô bổ trong lớp. Được thôi. Tôi nghĩ, nói dối thì khó gì, rồi thọc tay vào trong hộp.

“Tỏ tình với XX”.

Tôi tự cười thề trong đầu. Mấy thằng bạn thì cười hô hố xung quanh.

“Vẫn là tỏ tình nhưng... với người khác được không?”
Tôi hỏi.

Bọn nó còn cười to hơn.

Đã tỏ tình thì phải tỏ tình với người thật sự nên nhận được chứ. Chẳng phải người ta vẫn hay dùng trò này để đỡ bị quê hay sao. Thế mà dù nhận được một tí lời động viên nhiệt tình từ lũ bạn, tôi chẳng thể tập trung thêm một tí nào. Từ lúc nhận tờ giấy đến cuối buổi, tôi cứ len lén nhìn về phía bạn ấy.

Tôi đã biết bạn ấy từ hồi cấp ba. Bạn ấy là người hay chụp mấy tấm ảnh xinh xinh bằng máy ảnh để đăng trên trang trường. Nhưng bạn ấy chỉ chụp những gì bạn ấy thích thôi, chẳng bao giờ chụp những thứ mọi người đang quan tâm hay được nhờ vả.

“Câu gì đó ời, cậu có thể chụp bọn tớ một tấm không?”

Có một hôm lũ đội tuyển chúng tôi đã bảo với bạn ấy như vậy khi thấy bạn xách máy ngang qua. Nhưng bạn ấy còn chẳng thèm quay lại. Vì bạn ấy còn chẳng nghe chúng tôi gọi khi đang đeo tai nghe kín mít. Nhưng cái hình ảnh về một cô gái tâm hồn treo ngược cành cây, hay nhìn chăm chú một cái gì đó đã làm tôi ấn tượng rất lâu. Cho đến khi vào đại học. Cho đến khi bạn ấy trở thành một trong những sinh viên nổi bật của khoa với những bức ảnh độc đáo được nhận thưởng. Tôi biết rằng bạn ấy không chỉ là một cô gái đầu óc mơ màng treo ngược cành cây như thế.

Vì cuộc đời chẳng mấy khi đối xử dè dặt nên chúng mình hãy tìm điều ngọt ngào ở những thứ khác, chứ không phải nhau?

Điều gì ngọt ngào cơ chứ, nếu không phải là cậu? Tôi định hỏi như thế, nhưng rồi lại im lặng. Rất nhiều người khác đã nói với tôi rằng, tôi thu hút họ. Nhưng bạn ấy không phải một ai đó khác. Dù bạn ấy không nghĩ về tôi như cách tôi nghĩ về bạn, tôi vẫn muốn ở bên cạnh bạn ấy.

Những cốc trà dâu ngọt gắt. Hai tiếng chỉ để ngồi im, chỉ để thở, chỉ để than vãn thật nhiều thật nhiều, chỉ để len lén nhìn về bạn ấy, chỉ để nghe bạn ấy thi thoảng kể một xiu nhỏ về cuộc đời mình.

Bạn ấy đâu chỉ là một cô gái mộng mơ. Cũng chẳng phải chỉ là cô sinh viên giỏi giang được bao nhiêu người chú ý. Bạn ấy có thể nói chuyện ngang tàng, chê cái này, chửi cái kia loạn xạ. Nếu có một ai đó nghe được những câu chuyện bạn ấy nói, thấy được những dáng vẻ bạn ấy từng thể hiện, như vẫn luôn thể hiện trước mặt tôi, chắc hẳn người đó sẽ nghĩ khác về bạn ấy nhiều lắm. Nhưng tôi thì chỉ mỉm cười. Tôi thấy mình mỉm cười suốt. Vì bạn ấy đã kể điều ấy trước mặt tôi mà không phải một ai khác.

Nhưng, đâu dám chắc bạn ấy chỉ kể những điều đó với mình tôi. Vì tôi để ý đến bạn ấy, nên tôi muốn cho bạn thấy những điều chân thật nhất của bản thân mình. Còn bạn ấy đâu có như vậy. Nếu những ngày tháng ngồi đối diện nhau chỉ là mảnh vụn vạt thoáng qua trong đời, chỉ là những hai tiếng tiện đường tạt qua uống một cốc trà ngọt gắt, có cũng

được, không có cũng chẳng sao. Nếu thật sự bạn ấy nghĩ như thế, tôi nghĩ, mình sẽ buồn được hoài. Một vụn cốc trà dâu cũng chẳng đủ ngọt ngào để bù đắp lại được. Mà không có bạn ấy, ngọt ngào cũng có để làm gì đâu.

Suốt hơn một tháng, nằm trong bệnh viện, giữa những trắng tinh và khô khốc mùi sát khuẩn, tôi tha thiết thèm cái âm thanh hổ lốn nhộn nhạo ở quán trà, nơi mỗi chiều thứ Bảy chúng tôi vẫn thường ghé qua. Bạn ấy có đang ở đấy không nhỉ, có đang nhìn vào khoảng không của cái ban công rộng ngoài cửa sổ, nơi mấy cánh hoa mỏng manh đang dập dờn trong gió. Liệu bạn ấy có chờ tôi đến rồi nhoẻn miệng cười.

“Đấy rồi, bạn trẻ. Rong chơi hơi lâu mắc công tôi đợi hoài.”

Và rồi tôi sẽ ngồi xuống ghế, nhăn nha nhấp một ngụm trà. Bạn ấy sẽ nhíu mày, còn tôi nhăn mặt. Ngọt quá đi mất. Nhưng chúng tôi sẽ lại cười khà. Như nhiều lần bạn ấy vẫn đợi khi tôi đột nhiên biến mất.

Tôi cũng chẳng muốn biến mất. Tôi chẳng muốn bạn ấy ngồi ở đấy mà đợi mãi đợi hoài. Nhưng biết làm sao được. Còn lý do gì hợp lý hơn là những cuộc hẹn bất ngờ, những trận bóng đá để đem ra chống chế.

Bạn ấy đã không còn đợi tôi nữa thật.

Tôi đến quán, gọi một cốc trà. Ngồi xuống ghế mà bạn ấy vẫn thường ngồi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Bụi hoa cũ người ta đã dẹp đi rồi, thay vào đó là một loài hoa khác. Hoa gì với hoa gì cũng như nhau thôi, tôi cũng chẳng biết tên. Bạn ấy ở đây hay không ở đây đợi, tôi vẫn sẽ tiếc nuối thôi. Nhưng có lẽ bạn ấy không đợi, tôi sẽ đỡ buồn. Vì nếu bạn ấy lỡ đợi, nếu bạn ấy lỡ nghĩ về tôi như cách tôi nghĩ về bạn ấy. Phải làm sao đây, khi tôi đã chẳng còn mấy thời gian nữa rồi.

3. Ánh mắt tôi chạm vào ánh mắt cậu ta. Chưa bao giờ, ánh mắt cậu ta lại buồn đến vậy. Trong khoảnh khắc cả sân vận động đứng dậy và hò hét vì một cú sút căng lưới, cậu ta đổ xuống vai tôi. Mùi bột giặt và mùi sát khuẩn sạch sẽ thoảng qua trên mũi. Khi tất cả còn đang vui cười, tôi hốt hoảng kéo cổ tay cậu ta, đặt cậu ta lên sau lưng mình. Cổ tay cậu ta gãy trơ xương. Cả người nhẹ hều như chiếc lá. Lưng và bàn tay tôi túa đầy mồ hôi. Đầu óc tôi trống rỗng. Tôi chạy như bay qua những bậc cầu thang. Ánh nắng ban chiều hắt xuống những tán cây lấp lóa. Tôi thấy hình ảnh cậu ta đầu húi cua đang rạng rỡ mỉm cười.

Khi ấy chưa đến tháng Tư.

“Tôi đã thực sự muốn nắm tay cậu đấy, An. Vào mùa hè năm mười bảy tuổi. Sợ cậu ngần ngại mà quên mất đường về nhà.”

Khi ấy, không phải tháng Tư.

Trên vai tôi, nước mắt cậu ta thấm qua vải áo nóng hổi.

“Giá mà được cho phép, tôi sẽ ở bên cạnh cậu thật nhiều.”

Tiếng cậu ta lẩm nhẩm bên tai. Tôi biết đó không phải một lời nói dối.

“Hãy ở cạnh bên tôi! Nhất định phải ở cạnh bên tôi!”

Tôi gào lên, khản đặc. Ước gì tôi đã không nói dối.

Ngày Cá tháng Tư năm ngoái, cậu ta đã không nói dối tôi. Nhưng những lần biến mất, cậu ta đã nói dối tôi thật nhiều. Chẳng có những cuộc hẹn bất ngờ nào xảy ra cả. Chẳng có một con người nào thế chỗ cho tôi. Giá mà lời nói dối không phải là một lý do để tôi tự biện cho sự hèn nhát của bản thân mình, tôi đã có thể nắm tay cậu ấy, thật lâu.

Tôi lại đến quán trà, ngồi vào vị trí đối diện chỗ tôi hay ngồi.

“Hai trà dâu nhé chị ơi!”

Chị chủ không còn nhoẻn miệng cười nữa. Vì hôm nay tôi chỉ đến một mình. Tôi không nhìn ra cửa sổ nữa. Vốn dĩ chẳng cần phải giả vờ nhìn ra bên ngoài ngắm hoa khi cậu ấy vẫn luôn hướng mắt về phía mình.

Tôi cầm cốc trà dâu tu ừng ực. Như thể tôi đang khát đến cháy cổ họng. Nước chảy xuống cằm, xuống má tôi. Một cốc dâu có đủ, tôi cầm cốc đối diện lên, dốc thẳng vào miệng. Đưa tay quạt nước trên mặt, chỉ thấy một vị mặn

đắng. Bao nhiêu đây mãi chẳng đủ ngọt ngào. Dù tôi có đứng đây và uống một ngàn ly trà sữa, không có cậu ta thì có bao giờ đủ ngọt ngào.

Cậu ta đã đi rồi. Không bao giờ trở về nữa.

Tháng Tư đã đến đây rồi. Chỉ còn những lời thật lòng đến cháy da bỏng thịt.

Giá mà đây chỉ là một lời nói dối. Tôi ước mình có thể đợi đến một vạn năm.

Chàng trai tóc húi cua của tôi bước tới ngồi đối diện và nhoẻn miệng cười. Nụ cười của một kẻ ngạo nghễ, người vừa cúi xuống dịu dàng nắm lấy tay tôi.

3h11 ngày 9/4/2023

Bụi vàng

lấp lánh

1 Tôi cá là bất kì đứa nào cũng sẽ phải quay đầu nhìn thêm một lần nữa, khi gặp Linh Vũ lần đầu tiên. Bạn ấy sẽ là nàng thơ nếu người ta chỉ gặp bạn một lần. Là thiếu nữ yêu kiều với những ai chưa bao giờ tiếp xúc. Nhưng sẽ là đứa con gái mà bốn mươi ba thằng con trai lớp Lý chẳng đã đụng đến bao giờ. Tại sao á? Vì Linh Vũ là đứa con gái khó chịu nhất thế gian. Bạn ấy sẵn sàng làm bọn con trai bẽ mặt khi tiếp cận theo cái cách “không thân thiện đùa vui” cho lắm. Chẳng ai muốn bị từ chối một lời mời đi chơi vì “*tôi không muốn làm bạn với cậu*” hay “*tôi thấy hơi mất thời gian cho cuộc trò chuyện vô nghĩa này*” cả.

“Khi nào giỏi hơn tôi đi rồi hãy nói về chuyện thái độ với tôi.” Bạn ấy đã bảo thế khi một ai đó góp ý rằng nên mở lòng hòa nhập hơn với bạn cùng lớp. Như một con cừu đen đi ngược lại với số đông, dường như Linh Vũ chẳng coi những người xuất hiện xung quanh bạn ấy là gì. Dù không muốn nhưng cả đám đều phải công nhận, việc vượt mặt bạn ấy không phải chuyện đơn giản. Cho dù đây là lớp Lý, khi bọn con trai vẫn thường được cho rằng sẽ giỏi những môn logic và tư duy hơn thì Linh Vũ lại nghiêm nhiên đứng đầu.

Có những lời đồn thổi rằng bạn ấy cố tình làm thế để được nổi bật hơn. Tôi thì không cho rằng đó là một giả thuyết thuyết phục lắm. Chưa cần nói đến tính cách, vẻ bề ngoài cũng như học lực của bạn ấy cũng đủ để người ta chú ý rồi. Có thể cũng vì có quá nhiều ưu thế hơn người như vậy khiến bạn ấy nghĩ những người xung quanh không cùng “đẳng cấp” với mình cũng dễ hiểu.

Bọn con trai lớp Lý có vẻ khá ghét bỏ việc đó. Sự tẩy chay bắt đầu nổ ra vào đầu năm lớp Mười. Linh Vũ ngồi một mình ở cuối lớp. Không một ai muốn ngồi cùng bạn ấy cả. Đương nhiên mọi chuyện trực nhật đáng ra của bốn người bạn ấy cũng phải tự làm một mình. Nhưng tất cả chỉ bắt đầu bùng nổ khi bạn ấy vừa quét dọn xong thì mọi người bắt đầu xả rác vô tội vạ. Những ngày khác sẽ không bao giờ có tình

trạng như thế. Thậm chí có những lúc cả bàn trực nhật đi học muộn, mọi người trong lớp vẫn sẵn sàng hỗ trợ nhau. Nhưng vào những ngày Linh Vũ trực nhật, như đã thông đồng với nhau từ trước, chẳng ai thêm giúp đỡ gì cả, ngang nhiên tạo thêm rác cho cô nàng. Hai lần đầu bạn ấy không nói gì cả, lẳng lặng quét lại một lần nữa. Đến hôm thứ ba khi thấy chủ nhiệm bắt đầu la rầy vì việc tại sao hôm nay lớp bẩn hơn thường lệ thì bạn ấy mang điện thoại lên cho thầy xem cảnh mọi người đã xả rác như thế nào.

Khoảnh khắc thấy lẳng lặng nhận lấy điện thoại Linh Vũ xem xét, cả lớp im ắng tưởng chừng như nín thở. Trong không gian mấy chục mét vuông đó, chỉ văng vẳng tiếng quạt máy chạy trên đầu và tiếng ồn ào từ điện thoại phát ra.

“Cả lớp toàn con trai mà lại đi bắt nạt một đứa con gái? Đã thế lại còn không giỏi bằng người ta. Mặt mũi các em để ở đâu thế?”

Thầy chủ nhiệm đã bảo thế khi cho cả lớp viết bản tường trình, bản kiểm điểm cộng thêm hình phạt đi dọn hố rác một tháng trời.

Tất nhiên sau vụ ấy, những thứ chuyện liên quan đến tẩy chay bắt nạt vẫn sẽ không dừng lại. Nhưng nó không ồn ào như trước nữa. Đám con trai hẳn là có cay cú. Bọn nó biết nếu bị phát hiện chẳng rõ có lấy lại được thể diện không

nhưng chắc chắn sẽ lại bị phạt to. Ý tôi là, bọn con trai lớp tôi không tệ đến mức cố sống cố chết tìm cách vui đập một đứa con gái mình không ưa.

“Không thích thì thôi. Kệ đi. Xem như không tồn tại.”
Tôi bảo với đám bạn như thế.

Nhưng tôi lại chẳng muốn kệ Linh Vũ một tí nào. Làm sao tôi kệ bạn ấy được cơ chứ. Bạn ấy là cô gái thú vị thế cơ mà.

Tôi thích mê những chiều nghỉ học leo lên mái tòa nhà ký túc. Tầng năm ký túc không có học sinh ở nên việc có người lên mái nhà càng là chuyện hiếm hoi. Vì thế cuộc gặp ở mái nhà luôn là giây phút mà tôi mong chờ nhất trong tuần. Tôi thích khoanh khắc bàn tay bám vào những thanh sắt to và chắc, lần lần leo lên màn đêm tối.

Mái nhà làm cho tôi cảm giác như mình đang khám phá những tòa lăng mộ cũ kĩ. Một hình lăng trụ tam giác nằm ngang trải dài. Ngay sát đầu là lớp tôn đỏ đã lâu năm, thi thoảng lại lộ ra vài vết nứt. Ánh sáng đổ vào những vết hoen ố trở lên không trung những vệt bụi vàng. Hai bên đầu hồi có hai ô cửa sổ. Một bên hướng ra sân bóng bên dưới hàng cây tùng. Một bên hướng ra hồ. Một bên có một cái chiếu nhỏ, bên trên có mấy quyển sách. Một bên có một cái ghế con con và một cái giá vẽ. Ghế và sách là do Linh Vũ

mang lên, mỗi lúc rảnh rỗi bạn ấy gần như đóng đô tại nơi này. Giá vẽ là của tôi. Cảnh bên hồ dễ chịu và dịu êm đến mức tôi không muốn chụp nó lại mà muốn lưu vào tranh vẽ.

Tất nhiên, chúng tôi chỉ đọc sách và vẽ tranh những lúc chẳng nói chuyện với nhau. Mà chúng tôi nói chuyện với nhau suốt. Hai đứa nằm trên chiếu, ngửa mặt nhìn trần nhà. Linh Vũ sẽ gác đầu vào cánh tay tôi rủ rỉ trò chuyện. Thi thoảng tôi sẽ nghiêng đầu sang, nghe mùi thơm oải hương trên tóc mềm. Suốt mấy năm bạn ấy chỉ dùng mỗi một loại mùi đấy. Rồi cứ một thời gian khi tôi khen tóc bạn thơm hoài, bạn ấy sẽ lại ỉ ôi kể về loại dầu gội đấy mà bắt tôi đổi. Tất nhiên là tôi sẽ không đổi rồi, dù tôi thích mùi tóc Linh Vũ như thế, tôi cũng chỉ muốn ngửi mùi hương đó ở bạn ấy thôi, chứ tôi cũng đâu thể nào ngửi đầu mình được.

Lần nào cũng thế, bạn ấy nghe xong thì sẽ lại gật gù, *cũng đúng*. Bao nhiêu lý lẽ, khó chịu, đáng ghét bạn ấy mang cất hết đi đâu. Khi ở với tôi, bạn ấy như con mèo nhỏ, hiền cong queo. Dù nghĩ đi nghĩ lại tôi sẽ không bao giờ giỏi bằng Linh Vũ, càng không thể “xúng đời” với bạn.

“Em nói thật mà, người ta không giỏi bằng em, làm phiền em, chẳng có gì liên quan hay giống em tại sao em phải làm bạn của người ta chứ.”

“Em thích Hoa Hoa, thích dáng vẻ kiêu ngạo của anh ta trên sân khấu. Tại sao em không thể kiêu ngạo vì mình

giỏi giang chứ. Đây là nỗ lực của em cơ mà, tại sao những người không bằng em lại phải nghĩ em đang làm gì để họ chú ý chứ. Em cần họ chú ý làm gì.”

“Em thích ở đúng vị trí của mình thôi. Ngồi ở tầng sáu, nhưng em cũng có cảm giác em ngồi trên sao Hỏa, một mình chẳng quan tâm đến ai ghét mình, ai thích mình, sống trong thế giới của riêng mình thôi. Được nói chuyện với An An, như nói chuyện với một chú bé, em thấy mình như đứng trước gương, luôn nhìn rất rõ lòng mình.”

Bạn biết đấy, có những người luôn rất mạnh mẽ, luôn mặc kệ những kẻ ghét mình nhưng không phải khi nào họ cũng như thế. Họ đâu phải là cục đá đâu. Dù không nói ra nhưng họ biết đau lòng. Tôi sẽ chẳng bao giờ quên được những lúc Linh Vũ ngồi nhìn xa xa, tay ôm con cá sấu bông, mắt ráo roảnh.

“Em không biết người ta ghét em đến đâu nhưng đâu cần phải làm quá đáng đến vậy. Mờ chỉ là một con thú bông thôi mà, em ôm nó nhiều quá nên em đem đi giặt phơi ở ngoài hành lang hứng nắng, thế mà đến chiều em đi học về đã thấy đũa nào đấy dùng bút dạ vẽ nhoe nhoét lên cái bụng trắng tinh của nó. Trời ơi, em mà biết nó là đũa nào chắc em đánh lộn với nó quá, dù em có thể chẳng đánh được bao nhiêu có khi còn bị đánh toi tả hơn, nhưng em muốn cho

nó biết không phải cái gì cũng có thể đụng đến đâu. Người ta có giới hạn mà.

Em không biết người ta ghét em đến đâu nhưng cứ cố ý làm máy em rớt hoai. Em ngồi cuối cùng mà, sao phải nghĩ đủ cách để đi qua đi lại làm rớt nữa.

Em không biết người ta ghét em đến đâu...

Em không biết..."

Tôi cũng không biết. Với tôi, những con người ấy không hề tệ đến thế. Họ là anh em tốt của tôi, là những người bạn hết đời bình thường, cùng tôi đi học mỗi sáng, cùng tới nhà ăn vào buổi trưa, cùng chí chóc tranh luận những bài tập khó. Tôi không thể nghĩ họ xấu xa và ghét bỏ Linh Vũ đến thế nào. Tôi càng không thể trách móc họ được. Mà điều tồi tệ hơn thế nữa, trước những cảnh tượng ấy, tôi chỉ toàn có thể đứng nhìn.

Thế mà trước giờ, Linh Vũ chưa bao giờ nhắc đến chuyện ấy. Chưa bao giờ trách cứ tôi.

2. Tôi biết An An từ đầu năm vào lớp Mười. Phải biết thôi, vì ngay ngày đầu đến lớp, bạn ấy đã chạy lại bắt chuyện. Cũng đúng, theo lẽ thường tình, trong cái lớp Lý bốn mươi lăm đứa mà chỉ có hai mạng là con gái thì bắt chuyện với tôi cũng hợp lý mà.

Thế nhưng khác với một đứa được sẵn đón rồi dần dần chuyển sang bị tẩy chay như tôi, An An lại hoàn toàn ngược lại. Bạn ấy không quá nổi bật ở vẻ bề ngoài hay xuất sắc trong học tập. Người ta có thể quên ngay bạn ấy sau lần gặp đầu tiên, nhưng cứ tiếp xúc lâu dài sẽ phải lòng bạn ấy lúc nào không hay biết. Ngay cả tôi cũng phải công nhận điều đó.

Khi ở cạnh tôi, An An vừa dịu dàng vừa bao dung. Hiếm có người bao dung với tôi như thế. Dù tôi biết chứ, tôi vốn chẳng phải là đứa con gái dễ chịu gì. Tôi ghét phải thỏa hiệp, tôi ghét phải hòa nhập.

“Em biết mà, lòng tự tôn của em hay của bọn nó đều giống nhau thôi. Không ai muốn bị chà đạp cả.”

An An vừa vuốt tóc tôi vừa lẩm nhẩm. Tôi không rõ lúc đó, bạn ấy đang bênh vực tôi hay bào chữa cho những con người đáng ghét kia, nhưng trong vòng tay bạn ấy, tôi đã luôn mềm lòng.

Khi ở cạnh đám người kia bạn ấy như một người khác vậy. Bạn ấy có thể cáu kỉnh, có thể chửi thề loạn xạ. Bạn ấy còn vô cùng hiếu thắng, suốt ngày rủ rê tụi con trai vật tay dù toàn thua tơi tả. Nhưng chúng không hề tỏ ra ghét bỏ gì An An cả. Đám con trai sẵn sàng ngồi đàm đạo đủ thứ từ chuyện trên trời dưới biển đến mở kiến thức sách vở cả buổi

trời mà chẳng thể nào dứt. Bọn nó luôn đồng ý vào những trò dở hơi của bạn ấy dù miệng luôn la rầy nhưng không có vẻ khó chịu gì cả. Tại sao tôi lại biết ấy à. Vì tôi luôn dõi mắt nhìn theo An An cơ mà.

Không phải tôi ghen tị với bạn ấy hay mong muốn được như bạn ấy gì cả. Bạn ấy là người tôi yêu mến cơ mà. Và lại tôi cũng không cần được thân thiết và quá nhiều người yêu thích như thế. Chỉ là tôi không thể nào hiểu được, ở đâu ra bạn ấy lại có nguồn năng lượng dồi dào để kết nối với nhiều mối quan hệ như thế. Chỉ là tôi không hiểu, tại sao tôi với bạn ấy không thể thoải mái như vậy trước mặt mọi người. Tại sao những cái ôm, cái nắm tay luôn phải giấu kín trên mái nhà ký túc. Tại sao bạn ấy chỉ có thể nhìn tôi rồi im lặng trước mặt những người đáng ghét kia.

An An có thể bảo vệ em mà. Những từ ấy chỉ luẩn quẩn trong đầu chưa bao giờ bật ra thành câu nói. Tôi không muốn trách cứ bạn ấy một chút nào. Sự tự tôn không cho phép tôi nhận sự giúp đỡ hay thương hại từ người khác. Nhưng sâu thẳm trong lòng tôi vẫn mong một lần được bạn ấy che chở cho tôi.

Một bàn tay nắm lấy khoảng trống giữa mái nhà. Rồi theo đó, một con người từ từ nhô lên. Rồi một con người

nữa. Một con người nữa. Cả thầy đều là những gương mặt quen thuộc. Bọn họ đều là bạn cùng lớp.

Tôi bắt đầu thấy lo sợ. Chưa bao giờ tôi thấy lo sợ như thế. Nhưng bây giờ nỗi sợ râm ran rồi lan khắp cơ thể khi rất nhiều đôi mắt đang nhìn vào mình. Họ đang phán xét? Như cách tôi đã từng phán xét họ. Họ có thể làm gì tôi ở đây? Tại sao bọn họ lại ở đây? Đây là “căn cứ bí mật” của tôi và An An cơ mà. Làm sao mà họ biết được.

Rồi hơn cả nỗi sợ khi nhìn thấy đám con trai. Như một nỗi u nhọt mọc ra ngay một lớn, hình ảnh An An hiện ra trước mắt mình. Bạn ấy đang cười nói thoải mái vô cùng trước mặt những người khác. Bạn ấy có phải An An dịu dàng của tôi không? Tôi sợ đó không phải một người. Nhưng tôi cũng càng sợ hơn nếu đó là một người. Một người có tất cả. Có thể quay lưng lại phía tôi bất cứ lúc nào.

“Bọn tớ không có ý làm phiền cậu đâu.” Cậu con trai trước mặt cất giọng. Dường như cậu ta cũng rất bối rối trước tình huống này. Cậu ta tên là gì nhỉ. Tôi cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ đây là một cậu trai rất thân với An An.

“Bọn tớ đã không đúng khi cứ hơn thua như thế với cậu, dù chuyện ban đầu chẳng có gì đáng phải làm như thế cả.”

“Thực sự ban đầu bọn tớ đã bị tổn thương một chút đấy, cậu biết mà. Bọn tớ cũng muốn làm bạn với cậu thôi nhưng cách cậu từ chối làm bọn tớ nghĩ rằng cậu xem chúng tớ như một thứ rác rưởi dịch bệnh gì vậy.”

“Nhưng khi An An hỏi tớ rằng tại sao nó chửi tớ còn ghê hơn như thế nữa, chửi vừa dài vừa dai chẳng ai tẩy chay nó trong khi chỉ có chút chuyện đó thôi chúng tớ đã làm đủ chuyện vớ vẩn để tẩy chay cậu thì bọn tớ cũng đã suy nghĩ. Ở đây không đủ tất cả con trai trong lớp đâu. Những người ở đây hôm nay chỉ là những người đã suy nghĩ về cậu thôi. Chúng tớ tự thấy mình đã tổn thương như thế nào. Cũng tự thấy mình đã làm việc tối tệ thế nào. Nên muốn ở đây để xin lỗi cậu. Cũng như để nghe cậu nói gì đó. Tất nhiên cậu không nói cũng được thôi. Không phải ai cũng biết cách thể hiện suy nghĩ của mình qua lời nói mà. Nhưng bọn tớ nhất định không để những chuyện như trước kia xảy ra nữa đâu. Cậu là bạn của An An. An An là bạn của bọn tớ. Bọn mình là bạn của nhau. Dù cậu có muốn hay không bọn tớ sẽ xem cậu như vậy. Nên nếu cần nhờ vả giúp đỡ, đừng ngại ngần gì nhé.”

Tôi im lặng nhìn bọn họ. Lâu nay tôi đã nhìn bọn họ như thế nào nhỉ. Tôi chỉ nhìn bọn họ như những kẻ đáng ghét thôi. Tôi không nhìn bọn họ như những con người

có sống lưng thẳng và suy nghĩ bao dung. Sau những bờ vai chắc chắn, tôi thấy sau cùng của lớp người An An đang đứng đó. Ánh mắt bạn ấy đang nhìn vào tôi.

“Lời xin lỗi không phải đơn giản để nói ra được đâu, nhỉ?”

Bạn ấy đã nói như thế khi chúng tôi ngồi bên cửa sổ trông ra sân bóng đá nơi có anh chàng cầu thủ đang cúi gập người xin lỗi người mình vừa phạm lỗi.

“Bọn mình làm bạn của nhau nhé. Các cậu thấy có được không?”

3. Chúng tôi ngồi cạnh ô cửa sổ. Hôm nay cả trường nghỉ học, chẳng có tiếng ồn từ sân bóng. Khắp không gian của mái nhà chỉ văng vẳng tiếng nhạc *Bụi trần khói lửa* của Hoa Hoa.

Tôi vẫn thích ôm Linh Vũ trong lòng, nắm lấy những ngón tay gầy gầy mảnh mai của bạn ấy.

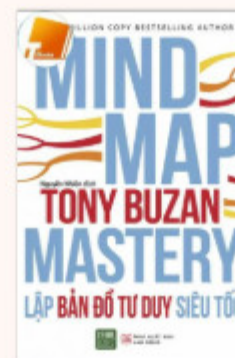
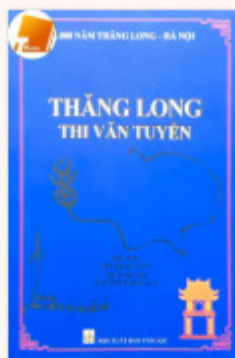
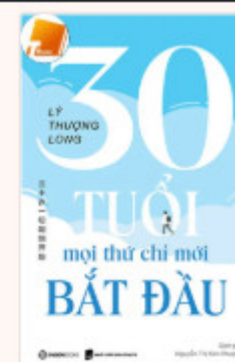
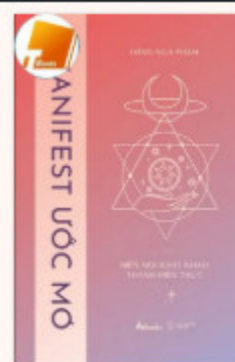
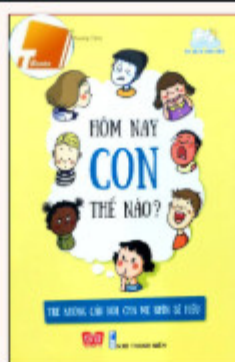
Chúng tôi hẳn vẫn là những con người kiêu ngạo. Nhưng kiêu ngạo hay không vẫn chỉ là những hạt bụi của cuộc đời này. Lưng mình vẫn sẽ thẳng dù cho có những khi đầu mình phải cúi. Cúi đầu để biết mình đã từng đau, người đã từng đau. Vết thương chỉ có thể khép miệng khi buông nhẹ lòng mình. Luôn sẽ có những lối đi khác, dịu dàng hơn, như một cái ôm thật chặt, để mình lấp lánh, như những hạt

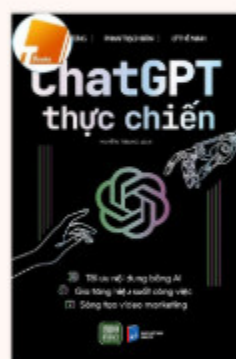

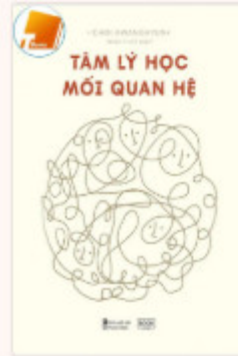
bụi vàng lơ lửng giữa những thế gian này. Em thấy có đúng không em?

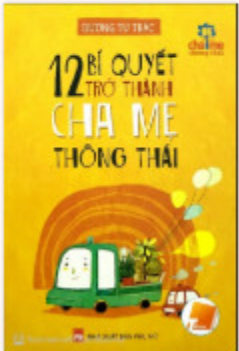
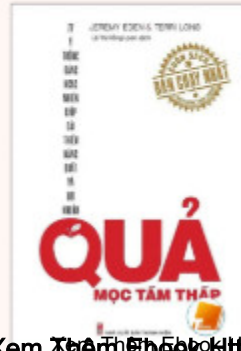
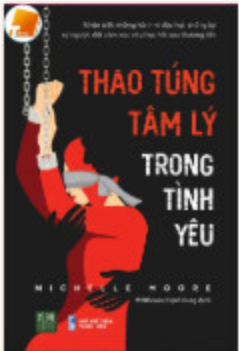
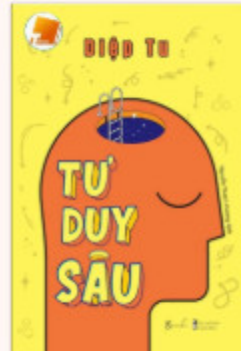
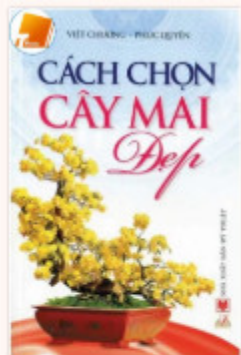
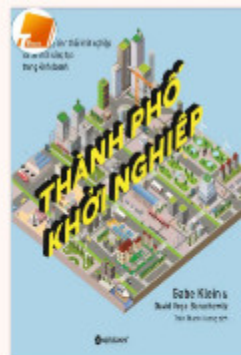
2h51 ngày 18/2/2023

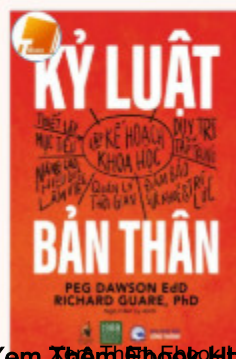
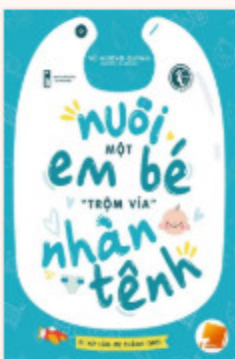
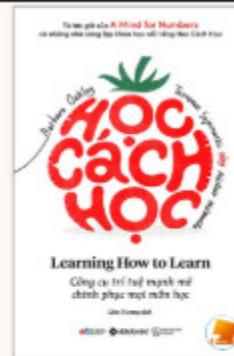
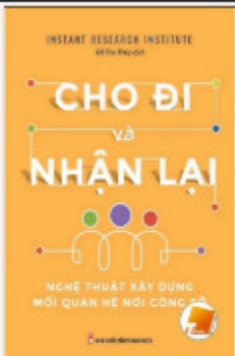

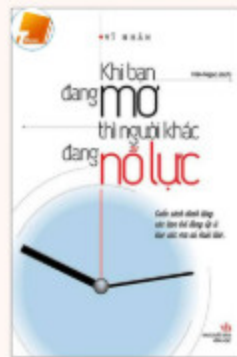
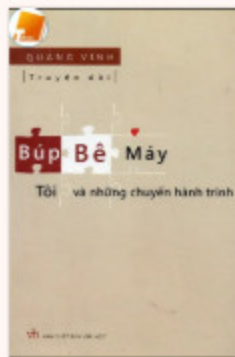
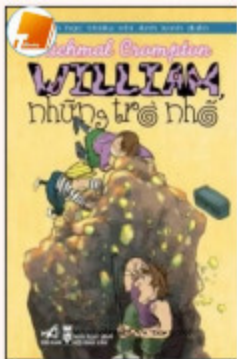

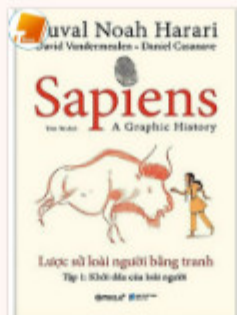

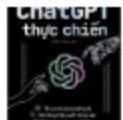

Edit

Xem Nhiều Ngày

Ebook Chat GPT Thực Chiến PDF

104 views

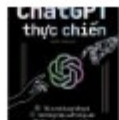

Ebook 30 Tuổi – Mọi Thứ Chỉ Mới

Bắt Đầu PDF

63 views

Xem Nhiều Tháng

Ebook Chat GPT Thực Chiến PDF

2.3k views

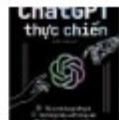

Ebook 30 Tuổi – Mọi Thứ Chỉ Mới

Bắt Đầu PDF

1.6k views

Xem Nhiều Năm

Ebook Chat GPT Thực Chiến PDF

3k views

Ebook Vượt Qua Bản Ngã – Ego Is

The Enemy full PDF

1.8k views